● ZAKAJ TAKA ZAMUDA?

Prej bi postavili nuklearko kot kiosk

Šolska reforma je večino srednjih šol soočila s kritičnim pomanjkanjem prostorov. Tako so ponekod mladi ostali brez mladinskih sob, drugod primanjkuje učilnic in kabinetov in tako naprej. Na srednji šoli za elektroenergetiko pa ni bilo prostora za malico tudi tedaj, ko so to šolo obiskovali še gimnazijci. To šolsko leto so delavci, zaposleni na šoli, končno le našli rešitev. Na šolskem dvorišču naj bi odprli kiosk, ki naj bi v njem dijakom nudili malico, po katero so ves ta čas hodili (in še hodijo) v bližnje trgovine. Da se pri tem ne vračajo pravočasno k pouku in da tako prihaja do konfliktov s profesorji, ni treba posebej poudarjati. Tako naj bi kiosk predstavljal rešitev in mirno kri za obe strani. Toda!

Kiosk, žalostna podoba mišmaš poslov, še dolgo ne bo odprt, vsaj tako smo zvedeli tik pred tiskom številke. (S.G. – Foto: D.J.)

Postavitev kioska so zaupali bližnjemu obrtniku Radovanu Milosavljeviću, ki se s tem delom ukvarja že dolgo vrsto let. In res. Kiosk so delavci hitro postavili. Vse je kazalo, da dijakom v šolskem letu 1984—85 ne bo treba hoditi po malico dlje kot na šolsko dvorišče. Kiosk naj bi začel obratovati novembra lani. Vsa stvar pa se je tako zavlekla, da niti dijaki niti profesorji niso več verjeli, da bo kiosk sploh kdaj odprt. Roki za začetek poslovanja so minevali drug za drugim, z malicami pa — nič.

Ker nas je zanimalo, zakaj odprtje kioska tako zamuja, smo poiskali Radovana Milosavljevića, obrtnika, ki nam je povedal, da s samo postavitvijo kioska niso imeli večjih problemov. Zataknilo se je pri nabavi opreme. Tovariš Milosavljević je zatrdil, da se take in podobne težave z opremljanjem kioskov pojavljajo zadnja tri do štiri leta. To leto pa je še posebej težko za opremo. Povedal nam je, da včasih niso dobili potrebnih vijakov, vse vtičnice niso bile enake, še največ preglavic pa jim je povzročalo pomivalno korito, ki je moralo biti dvodelno in je moralo imeti odcejalnik, saj so pravila inšpekcijskih služb glede tega zelo natančna. Korito so iskali po vsej Sloveniji in tudi zunaj nje, kot so nam zatrdili na obrtni zadrugi GIKOS, katere član je tovariš Milosavljević.

V teh dneh so kiosk dokončno opremili in pripravili za obratovanje. Čakajo le še na obrtno dovoljenje. Kiosk je velik, tako da v njem lahko istočasno malica petdeset ljudi. Odprt bo tudi za mimoidoče. V njem bodo na voljo tople in hladne pijače, pa nepogrešljive vroče hrenovke, piščanec, sendviči... Upamo lahko, da bodo dijaki (pa tudi drugi) zadovoljni s ponudbo in hitro postrežbo.

Dijakom in njihovim profesorjem lahko zaželimo le še dober tek pri malici in jim čestitamo za potrpežljivost, s katero so končno dočakali odprtje kioska. Da bi se lahko na tem mestu razpisali o našem gospodarstvu, stabilizaciji in pomanjkanju stvari na tržišču, ni potrebno posebej poudarjati.

BOGDANA REJC

Končno so profesorji in dijaki srednje šole za elektroenergetiko dočakali odprtje kioska, kjer bodo lahko malicali. Ob dobrem organiziranju časa za malico bodo zagotovo vsi lahko prišli do obroka hrane tako v dopoldanskem kot v popoldanskem času. O tem, kako so dijaki malicali do sedaj, smo povprašali nekatere izmed njih:

ALEŠ MERČUN, 1. letnik: »Na šoli nimamo malice. Kdor hoče malicati, gre v trgovino. Zato včasih zamujamo pouk. Nekateri nosijo malico s seboj. V začetku smo se o tem pogovarjali na razrednih urah, zdaj pa tega ne počnemo več. Sam ne malicam in včasih tako cel dan ne jem ničesar.«

VALTER OREHEK, IV. letnik: »Po malico hodim v trgovino. Včasih jo prinesem še za sošolce. Ponavadi zamudim k naslednji uri. Vsi čakamo, kdaj bodo odprli kiosk. Potem bom hodil po malico v kiosk.«

JANI SKULA, II. letnik: »Po malico grem na tržnico, kjer ponavadi kupim toplo hrenovko ali sendvič. Ker sem zamudil k naslednji uri, sem bil vprašan. V kiosk bom hodil, odvisno pač od tega, kdaj in kaj bodo ponujali.«

DEJAN GUŠTINČIČ, I. letnik: »Malicam hot-dog, ki ga kupim na tržnici. Ker sem zamudil k pouku, sem dobil že tudi neopravičeno uro. Včasih pa ne smemo do konca pomalicati v razredu. Če ne bo gneče, bom hodil po malico v kiosk.«

Cilj požarne zaščite je preprečevanje požarov

Osrednji problem današnje požarne zaščite ni v tem, da ne bi imeli možnosti za preprečevanje in gašenje požarov, ampak da si ljudje premalo trudijo požare preprečevati in se naučiti, kako je treba ravnati ob požaru.

Na podlagi podatkov in izkušenj namreč ugotavljamo, da:

— večina požarov nastane zaradi kršitev osnovnih pravil požarne zaščite,

— se večina malih požarov razširi v velike zato, ker ljudje ne vedo, kaj morajo storiti, ko požar odkrijejo.

Čeprav je požarna zaščita zaradi sedanjega načina življenja, ki povzroča številne požarne nevarnosti, pomembna dolžnost vsakega posameznika in vseh skupnosti, so požari, požarna škoda in žrtve najpogosteje posledice malomarnosti in nepazljivosti. Najpogostejši vzroki za požare so namreč:

— kajenje v požarno nevarnem okolju

— neprevidno delo z ognjem

— nepravilna uporaba vnetljivih tekočin in plinov

— pomanjkljive električne napeljave

— slabe kurilne in dimovodne naprave

— okvare na slabo vzdrževanih strojih

— igre otrok z ognjem

— pred strelo nezaščitene stavbe.

Večina ljudi ne razmišlja dovolj o tem, kako nevaren je požar. Čeprav to nevarnost priznavamo, jo le redko povežemo z lastnim premoženjem ali življenjem. Za večino je požar preveč oddaljena grožnja, da bi poskrbeli za ustrezne zaščitne ukrepe. Ta odnos do požara pogojuje premajhno skrb za požarnozaščitne ukrepe, večino požarov ter veliko škodo in žrtve med ljudmi.

Tak odnos do požarne zaščite bomo spremenili le s poučevanjem ljudi, da bodo spoznali požarne nevarnosti in skrbeli za njihovo preprečevanje zaradi sebe in drugih. Ta aktivnost in prizadevanje za izboljšanje splošne požarnovarnostne kulture je ena poglavitnih in najtežjih nalog požarne zaščite. Tudi ta prispevek in predavanja, ki potekajo po KS ta in prihodnji mesec, so namenjena prav temu.

VABILO

Vse občane, še posebno pa krajane krajevnih skupnosti Novo Polje, Šmartno ob Savi, Zadobrova-Sneberje in Zalog, vabimo na

SEKCIJSKO RAZPRAVO O VARSTVU OKOLJA

v osnutku dolgoročnega plana družbenega in gospodarskega razvoja.

Sekcija bo v sredo, 23. marca 1985, ob 18. uri v OŠ Adolfa Jakhla Zalog, Cerutova 7.

Občinska konferenca SZDL

Pravilni odgovori prejšnjega kviza so: B, A, A. V uredništvo je do dogovorjenega roka prispelo 32 pravilnih rešitev. Z žrebanjem smo dobili zmagovalca, to je MIRO PUSTINEK, Studenec 43, 61260 Ljubljana-Polje. Nagrado lahko prejme na uredništvu Naše skupnosti.

NOVA VPRAŠANJA

1. **KOLIKŠNA JE NAJVEČJA DOVOLJENA DOLŽINA OSEBNEGA AVTOMOBILA?**
   A 12 m
   B 9 m
   C 6 m

2. **KOLIKO ZNAŠA NAJVEČJA DOVOLJENA ŠIRINA VOZILA V CESTNEM PROMETU?**
   A 2 m
   B 3 m
   C 2,5 m

3. **KOLIKO ZNAŠA NAJVEČJA DOVOLJENA VIŠINA VOZILA V CESTNEM PROMETU?**
   A 3,5 m
   B 4 m
   C 4,5 m

Pravilni odgovor obkrožite in na dopisnici odpošljite na naslov: Uredništvo Naše skupnosti, Ob Ljubljanici 42/II, najkasneje do 25. marca 1985. Dobitnika nagradne ZRAČNE TLAČILKE bomo izžrebali in objavili v naslednji številki Naše skupnosti.

1. vprašanje			2. vprašanje			3. vprašanje		
A	B	C	A	B	C	A	B	C

● **Bralci, dopisniki in raznašalci Naše skupnosti**

Sporočamo, da bo Naša skupnost izšla 3. in 24. aprila, 5. maja, 5. in 26. junija in tako naprej. Torej nič več natančno na 14 dni kot doslej. Trudili se bomo, da bomo kljub temu čimbolj ugodili vaši zahtevi po obveščenosti o dogajanjih na vseh ravneh in področjih življenja in dela v naši občini.

Naša SKUPNOST
glasilo SZDL Ljubljana Moste-Polje

Ustanovitelj in izdajatelj je občinska konferenca Socialistične zveze delovnega ljudstva Ljubljana Moste-Polje.

Predsednik izdajateljskega sveta je Marija Fedran, podpredsednik pa Milan Pritekelj.

Glasilo urejajo: Slavko Gerlica (glavni, odgovorni in tehnični urednik), Jelka Hrženjak, Darja Juvan, Božo Košutnik, Janko Kramžar, Marija Lukežič, Franc Mandeljc, Cveto Pavlin, Marko Roth in Mile Štimec. Izhaja tritedensko v 24.000 izvodih.

Rokopisov ne vračamo. Objavljene prispevke honoriramo po pravilniku, izplačujemo jih prek žiro računov ali blagajne uredništva. Izplačila zapadejo v 60 dneh po objavi.

Uredništvo in uprava: Ob Ljubljanici 42. tel. 447-817. žiro račun pri SDK Ljubljana 50103-678-48022. OK SZDL Ljubljana Moste-Polje. Naša skupnost. Tisk: tiskarna Ljudska pravica v Ljubljani. Kopitarjeva 2. Časopis prejemajo vse družine v občini brezplačno na domove.

Naše okolje

Še enkrat: Naše okolje

Na vaš naslov naslavljam tole pisanje predvsem zato, ker me je k temu spodbudil članek na zadnji strani Naše skupnosti z dne 15. januarja 1985 z naslovom Naše okolje.

Tisto, kar me teži, je uničevanje zelenice med Prištinsko, Skopsko in Vlahovićevo ulico v Štepanjskem naselju. Gre namreč za to, da si ljudje iz bližnje in daljne okolice utirajo bližnjice po dolgem in počez čez njo tako, da pozno spomladi in poleti, ko bi človek rad razgrnil deko v senco drevesa, tega preprosto ne more storiti. Moti me hoja po zelenici, ko je le-ta v bujnem rastju in ne igranje otrok in počitek ljudi na njej. V teh nekaj letih, kar tu stanujem, se je miselnost ljudi, da lahko hodijo vsi po vrsti prek zelenice tako zakoreninila, da bi bil potreben učinkovitejši ukrep kot le, milo rečeno, objokovanje škode, ko je za to že prepozno.

Moj predlog je, da bi že sedaj, ko zelenico ščiti sneg in je pomlad še pred nami, pozvali zvezo mladine ali šolarje OŠ Karla Destovnika-Kajuha, da bi s pomočjo krajevne skupnosti izpeljali akcijo »varstva okolja« in onemogočili teptanje tega, kar nam je danes v skupni blagor. Lahko bi opozarjali ali, še učinkoviteje, vpeljali tudi denarno kazen, ki bi bila namenjena ohranjevanju in vzdrževanju okolja. To naj bi bila spodbuda mladini in vzgoja k temu, da bi spoštovali naravo in vse tisto, kar ji pripada.

A. T. Š.

Dušimo se v lastni razvadi

Na ta naslov, ki je bil lani objavljen v Dnevniku, me je spomnila humana akcija študentov medicinske fakultete iz Sarajeva, naj bi kadilci v Jugoslaviji preživeli en sam dan brez prižgane cigarete. Zbudila se mi je trohica upanja, da bom ta dan mogoče le opazil katerega kadilca, ki bo toliko samozavesten, da bo upošteval ta priporočila. Toda v delovnem in življenjskem okolju in kakor sem slišal iz poročil javnega obveščanja, je omenjena akcija doživela popoln neuspeh. Nekadilci tako ostajamo še naprej prave male »tarče« in »žrtve« te sodobne narkomanije.

Ker smo nekadilci v manjšini, se kmalu vsaka akcija v boju za čisto in zdravo okolje izjalovi. Znano pa je, da vsako leto za posledicami kajenja ugasne približno 700 življenj. Če v delovnem prostoru človek želi opravljati svoje delovne naloge v čistem zraku in opozori kadilce na zakajevanje, te preprosto ignorirajo ali pa celo izjavijo: »Če ti ni všeč, pa pojdi ven«. Torej imajo prednost kadilci, da morda še ob kavi in klepetu spremenijo delovni prostor, ob zapravljanju dragocenega delovnega časa, v kadilnico, namesto da bi bil to zdrav delovni prostor. Mislim, da bi se morali o problemih, zaradi kajenja nezdravih delovnih prostorov kakor tudi življenjskega okolja, ukvarjati tudi zdravstvena služba ter služba varstva pri delu in v delovnem okolju. Prav delavci v teh službah pa bi morali dajati zgled in pobudo za zagotavljanje možnosti za bolj zdravo življenje. Zaradi nehumanega odnosa kadilcev do nekadilcev smo nekadilci prisiljeni v pasivno kajenje, ki je lahko za prenekoga bolj nezdravo kot za samega kadilca. Poleg tega kadilci menijo, da jim nekadilci kratijo osebno svobodo, če ne smejo kaditi, kjer hočejo.

Ali smemo delati res prav vse, kar nam pride na pamet? Ali smemo čez cesto povsod, kjer se nam zdi? Ali smemo čez križišče pri rdeči luči? Seveda ne, ker ogrožamo svoje življenje in življenje še koga drugega. Veliko je stvari, ki so urejene z družbenimi normami. Zato je skrajni čas, da tudi kadilci spoznajo, kako lahko cigaretni dim komu drugemu škodi.

Tudi naše okolje je ponekod dobesedno nastlano s cigaretnimi ogorki. Tega je zlasti veliko na javnih mestih, kot npr. pred vhodi v trgovine, gostilne, vse vrste ustanov, podjetij, na avtobusnih postajališčih, skratka povsod. Nemalokrat sem videl tudi kakšnega tujega turista, kako se je zgražal nad našim nekulturnim odnosom do našega skupnega prostora.

Nemalo je tudi gospodarske škode zaradi požarov, ki so posledice malomarnosti kadilcev. Dokler sami sebi škodujejo, lahko rečejo, da delajo, kar hočejo (čeprav se potem zdravijo z našim, skupnim denarjem). Obzirni pa bi morali biti vsaj do drugih. Tudi do sodelavcev bi bilo potrebno več strpnosti in obzornosti. Boj proti kajenju bi bil uspešnejši, če bi zlasti zdravstvene službe tudi v podjetjih in ustanovah uspešno preprečevale kajenje v delovnih prostorih in na raznih sestankih in sejah.

B. S.